

Datum van indiening: 18 januari 2023

Vraag om uitleg van de heer Dominiek Lootens-Stael aan de heer Sven Gatz, collegelid bevoegd voor Onderwijs en Scholenbouw

Onderwerp: De besluiten uit de resultaten van de Taalscreening in de derde kleuterklas voor Brussel

---

Het nieuws over de resultaten van de Taalscreening of de KOALA-toets van kinderen die in de derde kleuterklas zitten, kreeg veel aandacht. Het blijkt dat gemiddeld genomen 14 procent van de kleuters nood heeft aan extra taalondersteuning. In de Vlaamse grootsteden liggen de cijfers een pak hoger. In Antwerpen heeft 29 procent nood aan extra begeleiding. In Gent is dat 23 procent. In het Brussels Hoofdstedelijk Gebied gaat het in totaal over 25 procent. Gezien de specifieke situatie in Brussel waar het Frans in het openbaar leven meer op de voorgrond treedt, lijkt de schade zich te beperken en verrast de situatie in Antwerpen.

Maar ik denk dat dit aantoont dat motivatie wel degelijk een rol spelen. Door het feit dat de keuze voor het Nederlandstalig onderwijs grotendeels een bewuste gemotiveerde keuze moet zijn, is dat misschien de oorzaak dat we er in slagen de achterstand tot de rest van Vlaanderen te beperken.

Enige vorm van euforie over de vergelijking tussen Antwerpse en Brusselse cijfers zou echter misplaatst zijn. Dat een kwart van de kleuters niet over voldoende taalkennis beschikt, de basisvoorwaarde toch om met succes te starten in het eerste leerjaar, blijft een ernstig probleem. Het weegt ook duidelijk op het leerniveau in de klas. Ook en vooral in de daarop volgende jaren.

We mogen niet wegkijken van het feit dat de taalachterstand het gevolg is van een gebrek aan integratie en dat dit de slaagkansen van kinderen in hun verdere leven ondermijnt. Ouders hebben hierin een zware verantwoordelijkheid, want een onvoldoende kennis van het Nederlands van de ouders ondermijnt de slaagkansen van het kind.

Mijn partij heeft in het Vlaams Parlement reeds eerder gepleit voor een “Actieplan Taalbevordering en Ouderbetrokkenheid” waarbij in de eerste plaats meer wordt ingezet op taalbevorderende bijscholingen en activiteiten voor anderstalige ouders op de campus van de school van hun kinderen. Dat men daarbij een stok achter de deur gebruikt mag geen taboe zijn hoewel de piste van de minister gezien de bevoegdheidsverdeling in het Hoofdstedelijk Gebied dat onwerkbaar maakt. Maar waarom zouden we niet nadenken over een hogere drempel bij de doorstroming naar het eerste leerjaar wanneer ouders zich onvoldoende betrokken tonen bij de school en het Nederlands? Enkel met gemotiveerde ouders kunnen we het kwaliteitsniveau van het Nederlandstalig onderwijs voldoende hoog houden.

Zo zouden kleuters in het derde jaar met een ernstig gebrek aan kennis van het Nederlands niet zomaar over mogen gaan naar het eerste leerjaar. Daar wordt het niveau anders nog meer naar beneden gehaald en dat heeft een negatief effect op het verdere schoolverloop.

Wat zijn de besluiten die het collegelid trekt uit de voorgestelde cijfers?

Wat doet men in Brussel structureel om ouders van kinderen die onvoldoende scores aan te spreken op hun rol en verantwoordelijkheid?

Wat doet het college om de ouderbetrokkenheid van anderstalige ouders richting het actief gebruiken en ondersteunen van het Nederlands te bevorderen?

Ziet het collegelid bijkomende mogelijkheden op dit vlak?